

Arrest

nr. 198 744 van 26 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: Sart d'Avette 112
4400 FLÉMALLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2015 met refertenummer 56361.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 20 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 juli 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.2012 werd ingediend en op 08.11.2012, 30.11.2012 en 27.10.2014 werd aangevuld door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 28.12.2009 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 21.01.2011 afgesloten met de beslissing “weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 07.11.2012, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen, waardoor hun vrijheid en leven werden bedreigd, hun land van herkomst zijn ontvlucht. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van enorme problemen, waardoor hun vrijheid en leven werden bedreigd, hun land van herkomst zijn ontvlucht, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat hun minderjarige zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder beweren betrokkenen dat zij aan de voorwaarden vervullen en zij zich zodoende in een identieke situatie bevinden als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan de betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt (dus ook voor de meerderjarige dochter, mevrouw N. E. (...)) – ov: xxxxxxxx) zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat er voor de meerderjarige dochter, mevrouw N.E.(...), eveneens op 13.07.2015 een onontvankelijke beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen inzake onderhavige aanvraag. Zij legde geen identiteitsbewijs voor terwijl zij op het moment van indiening van deze aanvraag reeds meerderjarig was. De elementen die betrekking hebben op mevrouw N. E. (...) kunnen dan ook niet in overweging worden genomen.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert december 2009 in België, hebben kost noch moeite gespaard om zich de Franse taal eigen te maken door het volgen van cursussen, hebben een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen, leggen diverse getuigenverklaringen en een petitie voor, zijn werkwillig en hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 13 juli 2015 worden de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

*“Il est enjoint à Monsieur,
De heer,
(...)*

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
dans les 7 (sept) jours de la notification de décision.
binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.*

**MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:**

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :
L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa valable.*
- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

*“Il est enjoint à Madame,
Mevrouw,
(...)
+ fils mineur/minderjarige zoon :
(...)*

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen1, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
dans les 7 (sept) jours de la notification de décision.
binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.*

**MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:**

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o *En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :
L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa valable.*
- o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, betogen de verzoekende partijen als volgt:

"Met betrekking tot de onontvankelijkverklaring van de aanvraag 9bis

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekers op 13.07.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Kosovo terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekers reeds meer dan vijf jaar in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekers hebben in Kosovo niet alleen hun huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst meer dan vijf jaar geleden verlieten. Voor het gezin zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zouden terugkeren naar een land dat zij sedert lange niet meer bezocht hebben en waar zij niet de minste bestaansmiddelen hebben om de behandeling van hun aanvraag af te wachten.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert lange tijd hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar hun land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de gewone weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofdte van verzoekers.

Dat het kind van verzoekers bovendien in België naar school gaat. Hij heeft trouwens geen enkele band meer met het leven, of meer specifiek, de schoolopleiding in Kosovo. Het kind is van kleins af aan gewend om in het Frans, in het Belgische schoolstelsel les te genieten. Van hem eisen dat hij zijn

schoolopleiding hier zou onderbreken om voor onbepaalde tijd opnieuw te moeten integreren in het schoolstelsel in Kosovo, maakt ook voor hem een buitengewone omstandigheid uit.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder de schoolplicht van de kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzet tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.5. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

2.6. Met een theoretisch betoog over het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in casu op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Het komt verzoekende partijen toe dit in concreto aan te tonen.

2.7. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij reeds meer dan vijf jaar in België verblijven en het centrum van hun belangen hier gevestigd is zodat zij niet zomaar kunnen terugkeren naar het herkomstland.

2.8. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert december 2009 in België, hebben kost noch moeite gespaard*

om zich de Franse taal eigen te maken door het volgen van cursussen, hebben een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen, leggen diverse getuigenverklaringen en een petitie voor, zijn werkwilleg en hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

In eerste instantie dient te worden verwezen naar hetgeen hiervoor, onder punt 2.4, reeds werd gesteld, met name dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In de bestreden beslissing ter zake wordt overwogen dat de door verzoekende partijen bijgebrachte elementen op zich niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er wordt op gewezen dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase. Verzoekende partijen tonen geenszins aan waarom hun integratie en verblijf een hinderpaal zouden vormen om de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde omtrent deze elementen niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en behoren tot de gegrondheidsfase.

2.9. Waar verzoekende partijen aldus nogmaals wijzen op hun langdurig verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie en banden, en aldus de elementen herhalen die zij in hun aanvraag hebben uiteengezet slagen zij er niet in aan te tonen dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag bepaalde elementen heeft veronachtzaamd noch dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheidsfase. De Raad ziet geenszins in waarom de door verzoekende partijen aangehaalde elementen van integratie hen zouden verhinderen of bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen. Verzoekende partijen menen nog dat een terugkeer een inbreuk zou vormen op hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er dienaangaande evenwel op dat verzoekende partijen illegaal verblijven op het grondgebied en nooit zijn toegelaten tot enig verblijf.

Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers' gezins-/privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit ("fait accompli") er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als "gevestigde vreemdelingen", met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins-/privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien

dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet aantonen dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor hun verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM. Immers wordt nogmaals benadrukt dat de verzoekende partijen nooit toegelaten zijn tot het Belgische grondgebied en evenmin blijkt dat zij hun gezins- en privéleven niet kunnen verder zetten in het herkomstland. Verzoekende partijen die respectievelijk geboren zijn in 1961 en 1970 en pas eind 2009 naar België zijn gekomen zodat het duidelijk is dat zij het overgrote deel van hun leven (resp. 48 en 39 jaar) in het herkomstland hebben doorgebracht (tegenover vijf jaar – illegaal, minstens precair - in België op het ogenblik van de bestreden beslissing), maken niet aannemelijk dat zij de draad van hun leven in het herkomstland waarbij mag aangenomen worden dat zij aldaar nog steeds over familie, vrienden en/of kennissen beschikken, niet meer zouden kunnen oppikken. Hun bloot betoog dat zij geen enkele band meer hebben met hun herkomstland en aldaar niet zouden kunnen voorzien in hun levensonderhoud kan gelet op voorgaande dan ook geenszins overtuigen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die het hen bijzonder moeilijk maken om in het land van herkomst hun verblijfsaanvraag in te dienen, komt het hen toe aldaar hun aanspraken op verblijfsrecht te laten gelden.

2.10. Waar de verzoekende partijen nog kritiek uiten op de motivering inzake het schoolgaan van hun minderjarige zoon, wijst de Raad erop dat de zoon thans meerderjarig is en niet aangetoond wordt dat deze nog steeds naar school gaat zodat de Raad niet inziet welk belang de verzoekende partijen hebben bij deze kritiek. Derhalve en louter ten overvloede, in zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van hun kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekende partijen betwisten op geen enkele concrete wijze het motief dat hun zoon ook in het herkomstland naar school kan. Er kan aangenomen worden dat de zoon, die pas op 11-jarige leeftijd naar België is gekomen via zijn ouders nog steeds de taal spreekt van het herkomstland. Zij maken aldus niet aannemelijk dat het loutere feit dat de zoon in België naar school gaat een hinderpaal vormt om de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Voor zover verzoekende partijen nog een stuk bijbrengen van 19 december 2017 waaruit blijkt dat hun meerderjarige dochter Duits volgt, wijst de Raad erop dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij hiermee dan ook geen rekening kon houden. Bovendien heeft dit stuk betrekking op de meerderjarige dochter van verzoekende partijen die als meerderjarige een aparte aanvraag heeft ingediend die eveneens is afgewezen en verzoekende partijen maken ook op geen enkele wijze duidelijk op welke manier dit stuk enige invloed heeft op de thans bestreden beslissing. Wat er ook van zij en dit geheel ten overvloede, verzoekende partijen maken evenmin aannemelijk dat de meerderjarige dochter in het land van herkomst geen onderwijs zou kunnen volgen.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt verder in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het *“direct en persoonlijk inlichtingen vragen”*, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen in het middel, betekent in casu niet dat zij mondeling dienden te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten ter gelegenheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid hebben gekregen om deze aanvraag met bewijsstukken te staven.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel, gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel

Dat verzoekers niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangen, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekers na een verblijf van meer dan vijf jaar, waarvan een deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten.

Dat verzoeker namelijk tot 21.01.2011 in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie, op grond van zijn asielaanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar stelt dat een A.I. geen verblijfsdocument is, maar dat een dergelijk document toch aan verzoeker de mogelijkheid geboden heeft om legaal op het grondgebied te verblijven en zich hier gedurende al die tijd te vestigen en te integreren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.16. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij zich op het Belgische grondgebied bevinden zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en geldig visum. Bijgevolg komt het aan de verwerende partij toe, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, verzoekende partijen om die reden een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekende partijen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat het gegeven dat zij langdurig en op illegale, minstens preciaire wijze op het Belgische grondgebied vertoeften waarbij zij enige tijd in België mochten verblijven in afwachting van de behandeling van hun asielaanvraag een element is dat een impact zou hebben gehad op de afgifte van het bevel of de uitvoeringstermijn ervan. Bovendien ziet de Raad het belang van verzoekende partijen bij deze kritiek inzake de uitvoeringstermijn niet in nu niet blijkt dat zij daadwerkelijk gevolg hebben gegeven aan de bestreden bevelen en thans alweer meer dan twee jaar verlopen zijn sinds de afgifte van voormelde bevelen.

De verzoekende partijen maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER